

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

γπο TOM TIM

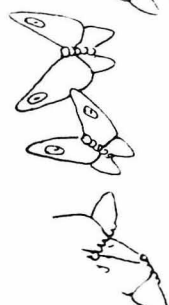
Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(Άληθινή ιστορία)

— Λοιπόν, παιδιά μου, σήμερα θα σας διηγηθώ την ιστορία της πεταλούδας, είπε ο θείος στ' άνηψάκια του.

Κοντά στο καζάνι μιάς άτμομηχανής που ταξείδευε στην γραμμή του Ειρηνικού, βρισκόταν επί χρόνια ένα γυάλινο κουτάκι, που μέσα είχε μια πεταλούδα καρφωμένη έπάνω σ' ένα βελουδένιο μαξιλαράκι. Ήταν μιά κοινή πεταλούδιτσα άπ' αυτές που συνειθίζουν ναχρονούνται κοντά στο φως. Ή πεταλούδα αυτή λοιπόν είχε μιά ιστορία από τις πιο παράξενες και αυτήν θα σας διηγηθώ τώρα εγώ.

Έκεινή την εποχή ύπηρετούσα ως θεμαστής σέ μιά άτμομηχανή του σιδηροδρόμου του Ειρηνικού. Ξέρετε τί θα πη να εινε κανεις θεμαστής; Νά έχη μπροστά του άνοιχτό το φλογισμένο στόμα ενός δράκου και να εινε άναγκασμένος να του ρίχνει όλη ώρα φωτιάμα γεμάτα κάρβουνα; Θεέ μου, δέν ήταν και τόσο εύχάριστη δουλειά. Και μάλιστα όταν εινε καλοκαιρι. Γι' αυτό λοιπόν εγώ ένεϊνή την ήμερα μπόρεσα ν' άναπνεύσω, μόνον όταν άρχισα να βαδίζωμε σιγάσιγά και να προνάμε πάνω από τις πανίψηλες γέφυρες των βουών του Κολοράδο. Τό βράδυ φθάσαμε στην κοιλάδα του ποταμού Γικούνισον. Ήταν μιά έξαιρετικά ωραία βραδυά. Τό φύσημα της άτμομηχανής, ο θόρυθος των τροχών κι' ο ήχος του νερού που έτρεχε από κάτω μας άποτελούσαν μιά παράδοξη συμφωνία.

Είχα δώσει άρκετό φαί στο δράκο μου ώστε να μείνω άνερόχλητος λίγη ώρα και να καθίσω έπάνω σ' ένα σωρό από κάρβουνα παλινδροντας την πίπα μου.

Ήξαφαν αισθάνθηκα ένα φοβερό τράναγμα ώστε λίγο έλειπε να πέσω κάτω. Ο μηχανοδηγός είχε τραβήξει άπότομα τά φρένα της μηχανής. Τά βαγονία χτύπησαν τό ένα έπάνω στο άλλο. Τό τραίνο προχώρησε άκόμη λίγα μέτρα και ύστερ σταμάτησε. Άκούστικα παράθυρα που άνοιγαν μ' όρμη και ξεπροβάλλαν τά τρομαγμένα πρόσωπα των έπιβατών που κοιτάζαν κατά έξω.

— Έ, ελτα στόν μηχανοδηγό, τί τρέχει; Έκεινος άντι να μου άπαντήση μου έδειξε με τό χέρι του προς την γραμμή του σιδηροδρόμου. Έκει μακριά φαινόταν ένα φώς ήταν τό φανάρι της γεφύρας του ποταμού Γικούνισον και λίγο πιο μπροστά... δέν ήταν ή σκιά ενός ανθρώπου που κουνούσε σαν τρελλός τά χέρια του;

— Κανένas άνθρωπος θα εινε, είπα.
— Έτσι μου φαίνεται και μένα, είπε ο μηχανοδηγός. Μας κάνει νόημα να σταθούμε.
— Θα εινε κανένas άλήτης.
— Η ο φύλακας της γεφύρας.
— Άλλά αϊφνης ή σκιά χάθηκε. Κοιτάξαμε πάλι στο σκοτάδι τίποτε!

— Άν ήταν ο φύλακας θα έπρεπε να φωνάξη ή να πυροβολήση στόν άέρα, είπε ο μηχανοδηγός.
— Κι' άν εινε κανένas κακοποιός;
— Έδώ δέν υπάρχουν τέτοιου είδους άνθρωποι. Άκριβώς πίσω από την γέφυρα εινε ένα στρατιωτικό φυλακείο.

Ένώσφ εγώ μιλούσα με τόν μηχανοδηγό οι έπιβάτες του τραίνου είχαν άνοήσεις να δυσασαχετούν. Άρχισαν να φωνάζουν και να ρωτούν γιατί δέν προχωρούμε. Άναγκαστήκαμε να βάλουμε την μηχανή μπροστά. Πηγαίναμε όμως σιγά σιγά σαν τις χελώνες. Τά βλέμμάτα μας ήταν καρφωμένα διαρκώς σ' εκείνο τό σημειον στο όποιον είχαμε δη την παράδοξη εμφάνισι. Δέν διακρίναμε όμως πιά τίποτε. Άπό την γέφυρα μας χωρίζαν μόνο διακόσια ή τριακόσια μέτρα. Αϊφνης, νά, πάλι φανερώθηκε ή σκιά που είχαμε δη προηγουμένως. Και πάλι κουνούσε σαν τρελλή τά χέρια της, με μιά ταχύτητα που δέν είχε τίποτε τό άνθρωπινο. Ο σύντροφός μου τραβήξε πάλι τό φρένο. Σταματήσαμε.

— Μά τί να εινε αυτό τό πράγμα; μου λέει. Γιατί δέν φωνάζει; Γιατί δέν πυροβολεί; Τί θέλει; Ποιός να εινε;
— Κι' εγώ δέν καταλαβαίνω τίποτε, είπα. Νά πάμε να ιδούμε άπό κοντά ποιός εινε.

Έπληρα τό ρεβόλβερ μου στο χέρι και πήδησα κάτω από την μηχανή. Ο μηχανοδηγός πήδησε από πίσω μου. Τρεις έπιβάται μας άνοήδεσαν κι' έτσι όλοι μαζί προχωρήσαμε κατά μήκος της γραμμής. Με τά περιστρόφα στα χέρια πλησιάζαμε διαρκώς την παράδοξη εμφάνισι. Δέν βλέπαμε όμως τίποτε άλλο παρά την σκιά των χεριών που άνεβοκατέβαιναν όλην την ώρα. Ή ιστορία αυτή άρχισε να μας φαίνεται πραγματικώς μυστηριώδης.

Ένας από τούς έπιβάτας έσταμάτησε.
— Παιδιά, μάς λέει. Μου φαίνεται, ότι έχουμε να κάνουμε με ξεωτικό. Για κοιτάξετε. Άντι να μεγαλώνη ή σκιά όσο πλησιάζουμε

γίνεται ίσα—ίσα πιο μικρότερη και άνθρωπος κανείς δέν φαίνεται.
— Νά πάρη ο διάβολος! είπα. Αυτός ο μπαγανιόνης στέκεται μπρός στο φανάρι και γι' αυτό ρίχνει τέτοια σκιά. Άλλά γιατί εξακολουθεί να κουνάη τά χέρια του έτσι άπελπισμένα; Δέν μπορεί παρό να μάς βλέπη που τόν πλησιάζουμε.
— Ώ, πάλι χάθηκε! φώναξε ο μηχανοδηγός.

Στ' άλήθεια ή σκιά είχε εξαφανισθή πάλι έντελώς. Ποτέ μου δέν είχα ιδή πειό τρομαγμένα πρόσωπα από τό πρόσωπα των τεσσάρων μου συντρόφων, που κάτω άπ' τό χλωμό φώς του φαναριού φαινότουσαν πιο πελιδνά άκόμη. Ύποθέτω όμως ότι και τό δικό μου δέν θα είχε καλύτερη έκφρασι. Γιατί μά την άλήθεια, τό πράγμα ήταν έντελώς ύπερφυσικό. Και γύρω μας αυτή ή άδιαπέραστη σκοτεινιά. Φερχωρήσαμε δυό βήματα. Κ' αϊφνης όλοι έβάλαμε μιά φωνή στήσις.
— Η γέφυρα, ή γέφυρα!

Δυό βήματα μπροστά μας έχασα τό πιο φρικώδες βράθυρο. Άπ' ότι μπορούσαμε να διακρίναμε μες στο σκοτάδι, είδαμε, ότι ο ένας στίλος από τούς τρεις που έστίριζαν την γέφυρα είχε γκρεμιστεί. Και μαζί με αυτόν και τό τρίτον της γεφύρας. Για μιά στιγμή μείναμε όλοι άναυδοι μπρός σ' αυτό τό φρικώδες και άπρόοπτο θέαμα. Ύστερ όμως κι' από των πένη τό μυαλό πέρασε ή ίδια σκέψις. Άν δέν ετύχαινε να ιδούμε την σκιά του μυστηριώδους εκείνου άνθρώπου εκείνη την στιγμή θα είμαστε όλοι πεσμένοι μες στην άβυσσο. Κι' αυτή ή σκέψι έκανε να παγώση τό αίμα μες τις φλέβες μας.
— Που εινε αυτός ο άθλιος ο φύλακας, φώναξε ο μηχανοδηγός. Τόσο πολύ έμέθυσε ώστε δέν άκουσε τη γέφυρα που έπεσε; Και που εινε κι' αυτός που με τά σινιάλα του μάς γλύτωσε από έναν βέβαιο θάνατο;
— Νά φάσουμε να δέν βρούμε, είπα εγώ. Πρέπει να τόν ευχαριστήσουμε.

Έπροχωρήσαμε λοιπόν και πάλι για να ιδούμε που βρισκόταν εκείνος που μάς έσωσε. Όταν προχωρήσαμε πάλι προς τό φανάρι, προς την διεύθυνσι της γραμμής, νάτον πάλι! Κούναγε τά χέρια του, με όλη του την δύναμι. Στ' άλήθεια ήταν φοβερό αυτό τό πράγμα!

— Έ, φώναξα μέσα στην νύχτα. Έάν δέν είσαι φάντασμα τότε έλα κοντά μας για να σ' ευχαριστήσουμε. Έάν όμως δέν ερθης τότε θα πυροβολήσω. Θα μετρήσω ως τά τρία. Ένα! δυό! τρία!
Μπάμ, μπάμ, μπάμ, βρόντησαν τά περιστρόφα μας. Μιά βουβή ήχώ μάς άπάντησε. Άπό τό τραίνο άκούστηκαν φωνές τρόμου. Τά ζώα του βουνού άρχισαν να μουγγρίζουν τραγαμένα. Ή σκιά όμως δέν άπαντοίσε και εξακολούθησε να κουνάη τά χέρια της. Οι τριχές μας σηκώθηκαν όρθες από τόν τρόμο.

— Έμπρός! είπα, Όλοι με τά περιστρόφα στο χέρι άς προχωρήσουμε προς τό φανάρι.

Έπροχωρήσαμε.
Βλέπαμε άκόμη την σκιά των χεριών που κουνιόντουσαν όλοένα. Τόν ίδιο όμως άνθρωπο όχι. Όταν εφθάσαμε κάτω άπ' τό φανάρι είχε χαθεί πάλι ή σκιά. Σταθίζουμε και κοιταχτήκαμε άπελπισμένοι. Αϊφνης ή ματιά μου έπεσε στο φώς του φαναριού. Και έμεινε εκεί πέρα καρφωμένη. Και τά βλέμματα των συντρόφων μου στηλώθησαν κι' αυτά στο ίδιο μέρος. Γιατί; Τί είδαμε;

Κάτι κουνιόταν μέσα στο φανάρι. Ένα μικρό μαυριδερό πλασματάκι. Όταν πλησιάζαμε περισσότερο είδαμε πως ήταν μιά πεταλούδα!..
Έκάναμε τότε μιά δοκιμή. Εφύγαμε μακριά άπ' τό φανάρι, και ξανάδαμε την σκιά που κουνούσε τά χέρια της άπελπισμένα. Ξανάπλησιάζαμε. Ή σκιά μίκραινε. Πιάσαμε τότε με προσοχή την πεταλούδα κι' ή σκιά εξαφανίστηκε για πάντα. Μιά πεταλούδα λοιπόν ήταν που είχε σώσει την ζωή τριακοσίων ανθρώπων; Μιά πεταλούδα που κατά τύχην είχε χωθή μες στο φανάρι και που ο μεγεθυντικός φακός του έκανε τη σκιά της να φαίνεται τόσο μεγάλη!
Έάν πετούσε προς την άλλη μεριά του φαναριού, προς τό μέρος της γεφύρας δέν θα την βλέπαμε καθόλου. Και τί θαύμα να μνη κινή τα φτερά της!

Την πήραμε μαζί μας στην Νέα Ύορκη και ή διεύθυνσις του σιδηροδρόμου έδωσε και την έβαλαν σέ ένα γυάλινο κουτί που για άνάμνησι της παράδοξης εκείνης περιπέτειας τοποθετήθηκε μέσα στην άτμομηχανή. Τώρα ή παλιά μας μηχανή θα έχη πεταχθή στα παλιοσίδερα της άποθήκης. Και μαζί μ' αυτήν κ' ή πεταλούδα που μάς έσωσε...
Tom. Tim.

Κάτι κουνιόταν μέσα στο φανάρι.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις κολήν τιμήν παλαιά βιβλία διαφόρου ύλης και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. Είδοποιήστε ή γράψατε στα γραφεία μας, Λέκκα 7.